

ето, излиза, че тѣ се простиратъ на 10—15 к. м. въ ширъ (отъ Върбовчецъ до Търговище).

Мисля — съ безпомощността на своитѣ оскъдни познания. И се досѣщамъ: може би, и тѣзи варовници сж частъ отъ прехвърленитѣ изъ далечнитѣ земи тукъ пластове...

Впрочемъ, все едно. По-важното е, че щомъ тукъ сж се сблъскали два различни по старостъ и формация терена, то . . . Спомнямъ си, нѣкакъвъ миненъ инженеръ говорѣше, че кждето се сблъскатъ два терена отъ различна формация, оставали пукнатини, които често сж орудени.

И съобщавамъ това на младитѣ учители. Главниятъ — Георги Русиновъ — криви уста скептично. А все пакъ следъ малко той ми съобщава: нѣкога намѣрили тукъ, около варницитѣ, по галериитѣ отъ едрозърнестъ мряморъ, въ една дупка, вързопъ златни прѣчки. Това се знаело отъ цѣлото село!

— Петре, викнахъ азъ, да потърсимъ произхода на тѣзи златни прѣчки, та да платимъ данѣцитѣ на цѣлата селения въ България! Тия златни прѣчки ще сж добивали тукъ нѣкжде. Я ми изреди названията на мѣстноститѣ по тоя районъ въ „Варницитѣ“.

И Петъръ реди: „Бегово бранище“, „Натамиитѣ“

— Натамиитѣ ли? Какво е то?

— Населението нѣкога е анатемосало това мѣсто.

Проклело го е, устроило е „грамада“. Въ срѣднитѣ вѣкове рудничарството е вирѣяло край робията. Гинали сж хората отъ непо-